

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.- Estranger, 2'50.

SINTOMAS

QUALSEVOL que llegeixi de la historia d'Espanya las páginas corresponents al rey nat infaust del imbécil Carlos II l' embuixat, precedit de la llarga regencia de D.ª Mariana de Austria, no podrà menos de sorprendre descobrint los numerosos punts de semblansa que ofereixen aquells temps ab la situació qu' estem atravessant.

Epoca de decadencia siguié aquella, y epoca de decadencia es l' actual.

Las camarillas se disputavan llavoras lo govern de la nació, com avuy se 'l disputan els dos partits monárquichs que son los únichs que 'l monopolisan. Intrigas hi havia llavoras, com intrigas hi ha ara, en que un no sab may si governa en Cánovas ó en Sagasta, perque no sempre mana aquell que ocupa 'l poder ostensiblement, sobre tot, desde que va concertarse 'l famos pacte del Pardo.

Cortesans com l' actual héroe de Sagunto, que sense donar la cara tallan lo bacallá, hi havia llavoras, també ab l' única diferencia de que aixís com D. Arseni calsa casco ab *llorón*, lo jesuïta pare Nither, árbitre en aquell temps dels destins de la nació espanyola calsavá boneto y vestia sotana.

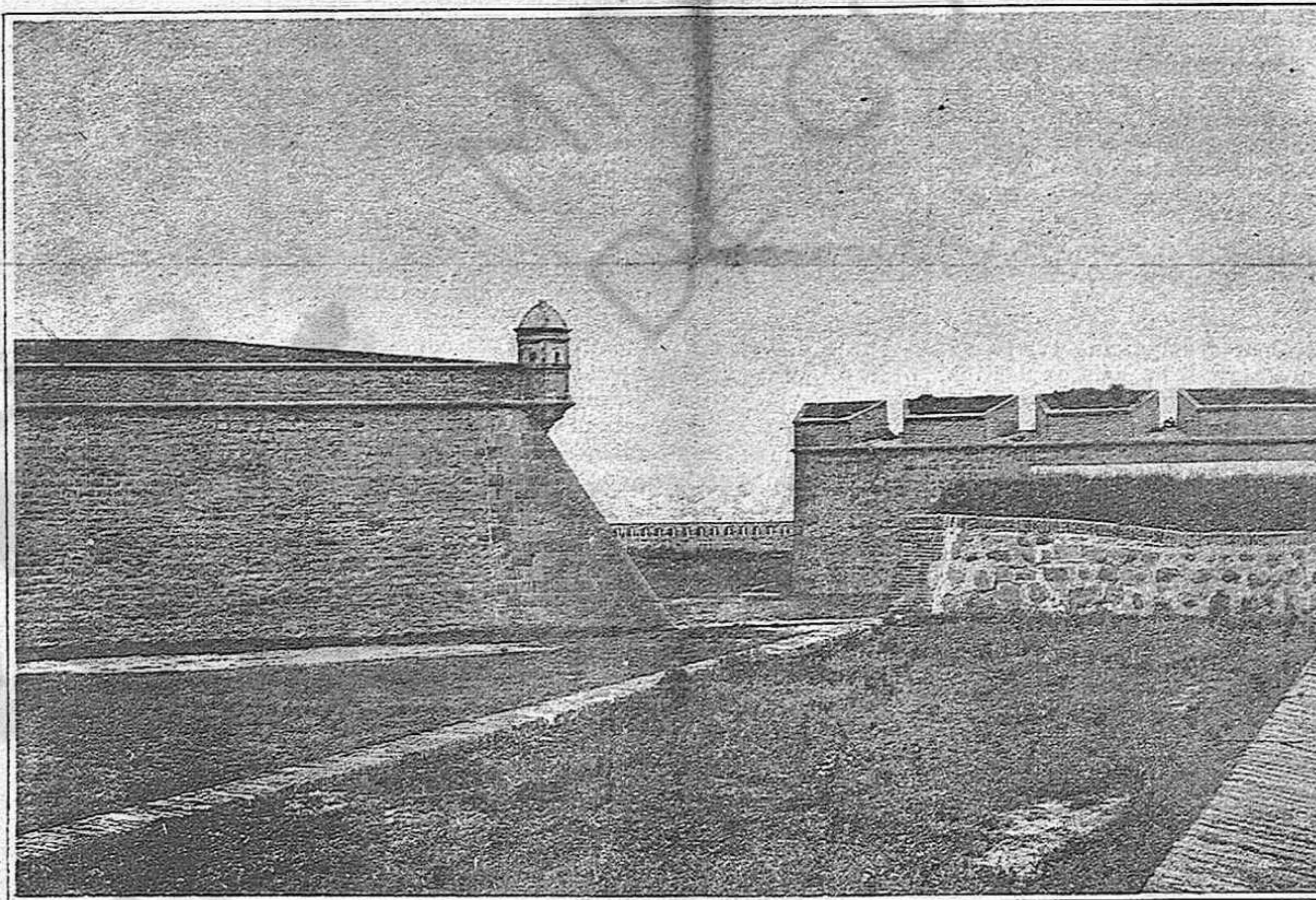
La nació s' empobria llavoras, com s' empobreix avuy.

Llavoras Espanya consumia exclusivament los productes elaborats á l' extranger, incapás com era d' elaborarlos ella. Avuy prou voldria ferho; pero 'ls partidaris dels tractats de comers s' hi oposan y fan tots los possibles per impedirho.

En aquella época la immoralitat, la corrupció, la prevaricació, tots los mals vicis engendrats per la falta de honrada entereza, s' havian extés pel cos social com una lepra incurable. Avuy no 's pot girar la cara en lloch, sense sentir la fator de la descomposició y la podridura.

L' exercit estava llavors mal organísat; la marina

LO TEATRO DE LA TRAGEDIA DE MONTJUICH

Fosso del castell, entre la *Lluneta de Mar* y la *Llengua de Serp* ahont tingué lloch la execució dels sis anarquistas, en la matinada del 21 de Maig de 1894.

perduda. Avuy l' espectacle de Melilla y 'l que ofereixen los barcos de guerra, que no poden separarse de la costa sense descompondres, indiean quant en sense fruyt se malgastan los milions arrancats als pobres contribuyents, que ja no poden ab la seva ánima.

L' Espanya estava raquitica, anémica y escrofulosa á fins del sigle XVII, com escrofulosa, anémica y raquitica 's troba també á fins del sigle XIX. No sembla sino que la ley fatal del atavisme pesi sobre la nostra nació desventurada.

***

Però la principal característica de aquell temps era 'l predomini de la reacció religiosa. Y aquesta mateixa característica va prenent pen de dia en dia en l' época actual.

Reacció religiosa, jesuitisme, moixigatería, hipocressia, depressió de la dignitat, aplanament de la conciencia.... En lloch de la Inquisició, la societat de

rahó... jo també soch catòlich, tan catòlich com vosaltres... Però deixeu-me menjar!...

S' exige 'l sacrifici del governador de aquella provincia, y 'ls faritzeus de la fusió no tingueren cap inconvenient en sacrificarlo.

Avuy mateix se dona 'l cas del clero de la Habana que 's nega á lliurar fés de vida als ciutadans que desitjan contraure matrimoni civil. Lo clero falta al seu deber y vulnera obertament una ley del Estat; pero 's disculpa alegant que li mana 'l seu bisbe; y 'l bisbe de l' Habana, desde 'l Senat, lluny de cantar la palinodia y adoptar una actitud humil, alsa 'l gallo, calificant poch menos que de concubinat lo matrimoni civil consagrat per las lleys de la nació. En cambi l' únich que s' humilla y procura fugir d' estudi, es lo govern fusionista personificat en la present ocasió per un vell ministre demócrata, per l' *ex-barricadero* Becerra.

A Barcelona s' impideixen per l' autoritat gubernativa las legítimas manifestacions lliure-pensadoras, y

la *Fulla*.... Lo pais omplintse de iglesias y convents.... Los expulsats al any 35, ressucitant vigorosament de las sevas cendras.... Los homes de sotana y de sayal vivint en l' opulencia.... Y en lloch de un poble viril, despreocupat, resolt á no deixarse trepitjar per ningú, y més resolt encarre á avansar ab energia per las vías del progrés, un poble indiferent, apático, perversit, descregut en civisme; un poble que deixa morir de gana als mestres d' estudi, y que guarda totas las sevas llágrimas per derramarlas copiosament sobre 'l cadáver de un torero.

No fá molts dias, una peregrinació reaccionaria, que per la seva inoportunitat era un insult á las classes obreras, provocava 'ls fets de Valencia, y un govern que 's titula liberal y blasona d' hereu dels antichs progressistas, s' espalmava y s' arraulia, al sentir los esbufechs de la fiera reaccionaria, y no semblava sino que deya:

—Si, ja 'us dono la

l' ministre de la Governació, un altre ex-demòcrata, lluny de censurar al seu delegat en la nostra província, fa gala del seu respecte y acatament a la inviolabilitat de la reacció ultramontana, cada dia mes procs y atrevida.

Qu' es aixó qu' está passant? De quin siti ocult surten las influencias prou poderosas per convertir als homes de antecedents democràtics, en sumissos amparadors de las audacias ultramontanas?

¿Será precís parlar clar, arrancar caretas y fer reviure aquella energia perduda de altres temps? ¿Será precís rompre a tota costa aqueixa aliança asquerosa entre la concupiscencia de poder que s' ha apoderat de molts homes, y 'ls afanys dels ultramontans, vensuts sempre en los camps de batalla y vencedors únicament en los reons de cartas antesalas?

Avuy ens limitém a presentar aquests sintomas alarmants pels grans perills qu' entranyan. Que l' opinió liberal y democrática s' desvetlli, fins a fer sentir lo pes de la seva influencia incontrastable. No olvidi que totas las reaccions comensan enterbolint las consciencias, continúan oprimitas, y acaban encade nantlas. Que se 'ns haja empobrit es sensible; pero acabar sent pobres y llanuts seria massa.

P. K.

A comissió nombrada al Congrés pera donar dictamen sobre 'l bill de indemnitat, va sortir totalment favorable al govern fusionista.

Aixó sí: D. Práxedes poch avants de celebrarse la reunió de las comissions, va tenir bon cuydado de fer aprobar l' acta a un diputat conservador qu'

estava en verdader perill.

Y ab tal motiu, sigueren en gran número 'ls conservadors agrahits, que van donar lo seu vot als candidats ministerials.

Així se fa la política en lo nostre país. Tota la fel que amarga 'ls paladars, ab un petit bobó repartit a temps, se torna dolçura.

Que 'l govern tracti de portar endavant l' aprobació de una llei rigurosa contra l' us dels explosius, poca cosa hi hauria que dir, si al mateix temps procurés millorar la sort de las classes treballadoras.

Cinch projectes de reformas socials dormen fa temps en la presidencia del Congrés, sense que ningú s' recordi de discutirlos, ni aprobarlos.

Está bé que s' previnguin los efectes desastrosos de la dinamita ab midas repressivas; pero estaria millor que al mateix temps se procurés beneficiar al honrat treballador ab midas justas y humanitarias. La de- itjada armonia social s' establirà mes sólidament, donant la mà als humils, que fuellant als culpables de determinats excessos. Sempre es millor conquistar els cors que destrossar els cràneos.

Hem llegit en un periódich local una carta suscrita per 54 presos, que ho están fa temps per ordre gubernativa, ab motiu dels successos terroristas, y que a pesar de portar alguns mesos de cantiveri aquesta es l' hora, que ni se 'ls ha posat a disposició dels tribunals, per instruhir la corresponent causa si son culpables, ni se 'ls ha concedit tampoch la llibertat a que tenen dret, si son innocents.

Aquesta situació anómala en que se 'ls té, ab dany inmen- d' ells y de las sevas familias respectivas, no hem pas de calificarla, en consideració a estar com estém encare en plena suspensió de garantias. Pero si hi ha un resto de humanitat, aquesta deu aplicarse a millorar la sort de tants infelissos, que sense formació de judici, purgan culpas que no han comés.

Un dels anarquistas agafats ultimament per la policia francesa s' diu Gauche, y posseheix una fortuna de 600,000 franchs depositats al Banc de Fransa.

Aquí tenen un cas que demostra que 'ls que mes cridan, no son sempre 'ls que sufren.

Alemania s' mostra ab Espanya orgullosa, imperiosa, soberbia y petulant. De segur que si podia arribarhi, ja que no li concedim lo tractat, ens tractaria ab la punta de la bota.

Un periódich que reb las inspiracions directas de aquell govern, parlava aquest dia de la 'poca vergonya castellana'.

Y 'ls homes de la fusió, 'ls Quixots del lliure-cam- bi, devoran tranquils aquest insult.

Per més obligarnos a sucumbir a la seva voluntat, desde 'l quinze de Maig, aplican als productes espanyols la tarifa máxima, y quan nosaltres ens preparam a pagarlos ab la mateixa moneda, ens imposan un recàrrech de un cinquanta per cent.

Un senador demana que s' imposi també als productes alemanys un recàrrech equivalent, y en Sagasta respón que no es necessari.

Es a dir: a una bofetada no es necessari respón- drehi ab un' altra bofetada.

Al contrari, ara més que may s' obstina aquest desatentat govern en que s' aprobi l' tractat en projecte. Aquest dia, en Sagasta, feya en lo Senat forsa de velas, increpant ab duresa als adversaris del tractat, y aixó ho feya en presencia del embaixador alemany, que desde la tribuna diplomática anava prenent notas.

¿Quin escàndol! Ja sabem lo que podem esperar de 'n Sagasta, en Moret y comparsa. Ja hi ha a Espanya qui no s' contenta ab entregar a Alemania la nostra industria, que voldria entregarli també la nostra dignitat.

La mort del *Espartero*... No s' parla de res més sobre tot a Madrid y a Sevilla. Quan va morir l' altre Espartero, l' Avi, l' venerable patriarca de las llibertats públicas, no va desplegar-se de bon tros un moviment d' emoció tan intensa y general.

A Sevilla se han llogat los balcons per presenciar lo pas del corteig fúnebre, s' han agotat las coronas y 'ls materials per ferne, s' han fet gestions perque s' tanquessin las botigas y s' pareessin los traballs, en senyal de dol.

De segur que per cap més celebritat nacional se faria lo que s' ha fet per un torero, que a cambi de un gratat d' or exposava la vida.

Desd' ara ja no extranyará a ningú 'ls governs que tenim. A tals pobles, tals governs.

Los obrers catalans s' afirman y ratifican en las paraulas que va pronunciar la reyna al rebre la seva visita. Eran set, y tots set diuen lo mateix.

La reyna 'ls va dir: «Estich enterada de que 'ls tractats no agradan a la majoria del país. Parlaré al meu govern perque no s' portin a efecte, a fi d' evitar los perjudicis graves que vostés m' han demostrat ocasionarian. Si de mí dependís no vindrían aquests tractats.»

En cambi, 'ls periódichs ministerials, sense haverse trobat presents en l' entrevista, donan la següent versió de las régias paraulas:

«La reyna regent va manifestar als comissionats lo gran interés que li inspirava la sort de las classes obreras. Afegí que sabia que varias provincias eran contrarias al tractat ab Alemania y otras favorables, y que recomanaria al govern procurés armonisar las dos aspiracions en la millor forma possible.»

Inútil es fer notar qu' entre una y altra versió hi ha una diferencia radical completa. Y a pesar de tot, cap de las oposicions parlamentarias ha tractat fins ara de treure punta a una qüestió que podria costar la cartera als fusionistas.

O donar lloch a una cosa mes trascendental. Si disfrutessim de la immunitat parlamentaria parlaríam més clar: ara, com a periodistas, no podem embolicarnos.

Parlant del tractat ab Alemania, lo senyor Sagasta ha dit que la seva aprobació era un compromís d' honor per Espanya.

Sí; un compromís si que ho es; pero pel país? Don Práxedes a la qüenta s' olvida d' un llibre titulat *Constitució* rigent, qual article 55 diu d' una manera claríssima, que s' necessita l' concurs de las Corts para ratificar los tratados de comercio...

¿Cóm dimontri no va recordarlo aquest article al pactar ab los alemanys? ¿Per qué no 'ls deya, com era l' seu deber, que sense l' aprobació de las Corts no s' podia comprometre?

De modo que 'l compromís, si parla de bona fé, no es ni pot ser pel país; en tot cas, es per vosté.

CARTAS DE FORA.—*Miravet d' Ebro*.—Son molts los que s' preguntan com es que totas las llevadoras ó comares del país fan tantas visitetas a n' en Josepé dels Bons. ¿Será qu' en Josepé té un carretell de ví ranci per obsequiar a las que recullen als bordagassos? ¿Es que las comares lo visitan pera pendre consells de sagristia ó pera posarlo al tant de las novetats y xismositats de la comarca? Es que... Alto, que més valdrá que averigüin aixó 'ls senyors de la falla.

Mora d' Ebro.—Desde que aquí impera 'l caciquisme carconda, ns veyem molestats pel rosari de l' aurora, pero com a rosari de la aurora l' que vá armarse l' altre dia en la sagristia entre Mossén Antón, lo rector Sarrié y un altre ensotanat conegut per *El Pañero*. Los dos últims anavan contra l' primer, dihentli mil impropis, ab uns crits capassos de aixordar als

sants de fusta. Lo mes bonich es que vá intervenir en aquella baralla d' homes negres l' alcalde y alguns dels seus compinxes carlins, a favor de Mossén Antón, terminant la cosa ab uns solemnes esquellots davant mateix de la rectoria. Ja veuen ab quanta rahó hi afirmat que aquest era 'l verdader rosari de l' aurora.

Premiá de mar.—Tenim aquí un fabricant, que tres ó quatre mesos enrera, a pretext de que la feyna escassejava vá rebaixar los trossos de mitj ralet y a pesar del temps transcorregut y de que han variat las circunstancias, subsisteix la rebaixa, sense esperansas de que tornin las cosas al seu estat normal. Així se colegeix de la conducta que vá seguir ab un nebot seu, a qui li havia fet promesas, que després no las hi ha atingut, de manera que si ab individuos de la seva sanch procedeix de aquesta conformitat, qué farà ab los pobres obrers, subjectes a la seva explotació?

Lleyda.—S' han celebrat las firas y festas ab espléndides y animació. Als resplandors de la llum eléctrica inaugurada, hem tingut ocasió de veure al alcalde possibilista fent costat al bisbe que la benehi, lo qual no deixa de ser curiós. També a la professó de la Santa Infancia varem veurehi al ex-mestre laich D. Ramón Thomás, conegut desde la seva apostasia per Ramón del Sant Cristo. Ell que avants representava comedias al Centre Federal, ja s' véu que ha sortit un comediant de primera forsa, molt ante pels papers de traïdor. Si s' dedica a l' gimnasia, duptó que ningú pugui igualarlo a la barra fixa; y si s' dedica a l' esgrima, será una notabilitat en lo maneig del sabre. Aquest subjecte es bó per tot. Avants vivia a expensas dels lliure-pensadors, y avuy explota als catòlics, aprofitant totas las ocasió que se li presentan pera dir mal dels liberals. Bon profit els fassi a sos actuals patrocinadors.

Masnou.—Fa pochos dias varem tenir funció de iglesia ab sermó de un famós *Padre* missionista. Lo tema del seu discurs sigué 'l següent: «No hi ha felicitat humana absoluta, sino en el seno de la religió catòlica, apostòlica, romana.» La felicitat no s' troba ni en las riquezas, ni en el deleite, ni en los honors. Després de pintar los mals-de-cap que passen los que viuen de renda, entrá en lo ram dels deleites y estigué tan expressiu y doná sobre aquest punt uns detalls tan vius y pornogràfics, que no ns atrevim a reproduhirlos per decoro de nostros lectores. Entre l' auditori predominavan las noyas solteras, molts de las quals sentiren per primera vegada cosas que no poden dirse. En un moment, en que hi hagué murmulls, lo *Padre* exclamá: «Ja sent aquests murmulls; pero tinch que dirvos que qui no li agradi surti a fora, que las portas de la iglesia están obertas.—Sembla mentida que s' permeti que 'l temple de Déu se converteixi en temple de escàndol. ¿Qué fan los senyors de la Falla?»

Vendrell.—Una persona piadosa ens ha demanat que escitessim lo reconegut cel del Sr. Rector de aquella parroquia pera que procurés evitar nos produhissin en lo sagrat rescinto de la iglesia de dita vila certas escenas que, tal vegada sols aparentment, revesteixen en aire de *tapujo*, impropri de aquell lloch destinat sols a la oració.

UN CONSELL

Si desitjas prosperar y enflarte al candelero sense haver-te d' amohinar, no t' deixis pas enganyar; creume, noy, feste torero.

Es l' ofici més lluhit del ofici espanyol: ben menjat, millor vestit, rebut por tot, aplaudit, idolatrat... ¿Qué més vols?

Per posart'hi, n' hi ha bastant ab una voluntat libre. ¿Estudis? Al botavant: ni has de passá 'l temps contant ni t' has de mirar cap llibre.

¿Sabs lo qu' es tirá una capa? ¿Sabs qué vol di un *volapié*? ¿Corras quan veus que t' atrapa un animalot? ... Donchs apa casi ja no n' falta re

Ab aixó, y serenitat per mori ab gracia y salero quan n' hi haji necessitat, sense cap dificultat pots ja posarte a torero.

Darás molts tamborellas, —no hi ha que ferse ilusions— sufrirás cops de botellas y fracturas de costellas ... pero ¡quinas ovacions!

Quan donguis un capot bé ó clavis a fons l' espasa, ¡quín xibarri allí! ¡Eche V...! ¡Bravo! ¡Bien! ¡Qué se le dé!... ¿Qui t' empetará la basa?

Tots t' estrenyarán las mans, rebrás los barrets a carros, t' aclamarán xichs y grans, y 'ls mes ríchs ó 'ls mes barbiáns fins te tirarán cigarros.

Tenint ja fama adquirida, t' aplaudirán per no ré, y al acabar la corrida si es d' hora y lo temps convida te treuran a coll-y-bé.

A la fonda ¡si n' vindrán d' amichs teus!... Y lo milló será el públich delirant, que al carré estará esperant que tú surtis al balcó.

ANARQUISTAS CONDEMNATS PEL CONSELL SUPRÈM DE GUERRA A RECLUSIÓ PERPÈTUA

FRANCISCO VILARRUBIAS

DOMINGO MIR

RAFAEL MIRALLES

JOAN CARBONELL

Aixó sí —hi ha que advertirte—
tal vegada alguna tarde,
no havent tú pogut lluhirte,
la gent en lloch d' aplaudirte
te dirà ¡bruto y ¡cobarde!...

Potsé, estudiante las manyas,
algun toro intencionat
te clavi las dugas banyas
y 't reventi las entranyas,
enviante a la eternitat.

Son perances del ofici
y contras d' un art tan fiero.
Sense aquest constant desfici
y 'l perill del sacrifici,
¿qué voldria dir torero?

Peró en tal cas, mor content
y olvidat d' aquets negocis;
qu' entre 'ls gemeschs de la gent
lo teu enterro explendent
viudrá a sé una apoteosis.

Tot, tot quedarà suspés,
ja ho pots tenir per segú,
y del dolor baix lo pes,
la prempsa no farà res
sinó ocuparse de tú.

Lo poble anirá endolat
y ta desaparició
deixará un solch tant marcat
com si s' hagués enfonzat
un pantal de la nació.

C. Gumá

ARMONIAS RELIGIOSAS

A sé que s' en riurán; pero no puch
menos que declararho: m' alegro
moltíssim de no ser carlista.

Y no sols perque las ideas d'
aquesta gent sigan aixás ó aixis y
tingan tals ó quals malas circums-
tancias, sino pel tremendo conflicte
en qu' en l'actual moment históric
me trobaria.

L' enredo es verdaderament de
primera: may cap partit del mon ha
atravesat una situació més crítica

y empipadora.

Peguín una ullada a tots los que avuy pasturan per la nos-
tra terra y veurán ab quina tranquilidat viuhén y se la cam-
pan.

Lo fusionista, en dihent ¡viva don Práxedes! ja está llest.
Lo conservador no ha de fer altra cosa que respallar a don
Antón, acariciar a en Romero y dir qu' en Sagasta es una mala
persona.

Lo republicá no te cap més deber que treballar pera derro-
car lo existent, y fer y desfer fórmulas pel porvenir.
Pero 'l carlista... ¿qué han de fer los pobres carlistas, ara
com ara?

¡N' hi ha per tornarse tarumba!
Se 'n van a Roma ab la pelegrinació... ¡etxém!... obrera;
entregan candidament la mosca al marqués de Comillas; pen-
tran entusiasmat en las amplíssimas naus de l' iglesia de Sant
Pere... y quan ja s' pensan que tot s' ha acabat y que la cosa no
porta malicia, apareix lo pare sant de tras-cantó, los beneheix
y 'ls diu:

—Anda, tornéu a Espanya, y tinguéu present que allí no
hi ha mes amo, ni mes senyor, ni mes rey que don Alfonso...—
¡Cataplúm!

La cosa no te retop ni apelació: lo papa es infalible y quan
ell ho diu, ell sabrá perquè.

¡Don Alfonso l' únich rey legítim!...
Vaja; veté 'm aquí a D. Carlos convertit en un ningú, per
boca de Lleó XIII. Lo desterrat de Venecia, l' hoste insigne
del palau de Loredan, lo símbol de tantas glorias, l' ideal de
tantas esperansas, reduhit a la categoria d' un adroguer que s'
presenta per concejal y no mes alcansa un vot! ..

Un pelegrí dels que van venir ab la darrera ramesa ho deya
d' una manera tan gráfica com amarga:
—¿Per rebre aquesta clatellada, m' hi embarcat en lo *Bell-*
ver, y m' hi vist a riscos d' exhalar l' últim sospir rodejat de
barats y palayas?...

Peró ara ve lo pitjor.
Arriba la comitiva a Espanya, y apenas reposat dels tras-
tors de la travessia, s' aixeca l' arquebisbe de Valencia y 's
posa a eridar:

—¿Poden continuar sent lo que sempre heu sigut; podeu ser

carlistas!... ¡Ni 'l papa, ni ningú te dret de ficarse en materias
políticas, ni de donar ordres d' acatar tal ó qual cosa! ..

Las paraulas del venerable prelat, en lloch d' aclarir la
qüestió han vingut a complicarla.

Lleó XIII—y quien dijere lo contrario, miente—ha dit, en l'
única forma qu' ell pot dir semblants cosas, que 'ls católichs
han de reconeixe la legitimitat de don Alfonso.

L' arquebisbe de la terra de las xufias, en termes encare
mes nebulosos que 'ls del papa, declara que 'ls carlistas poden
continuar sent carlistas sense cap classe de perill per la seva
ánima.

¿Cóm s' ho arregla 'l carcunda qu' es home de be—es una
suposició, cóm s' ho arregla per resoldre aquest galimatias?

De l' una part lo papa, de l' altre l' arquebisbe de Valen-
cia... com si diguessim lo general y 'l governador...

¿Obeheix al sant pare? Ha de repudiar al seu R... y girar
l' esquena al arquebisbe.

—¿Segueix los consells del de Valencia? Se posa en pugna ab
lo papa y potser se condemna per tots los días de la seva
mort...

No cal que diguin; que per un partit com lo carlista que te
en lo primer lloch de sa bandera la paraula *Deu*, es a dir, la
religió, lo conflicte es enormement abrumador, tremendo.

Lo únich que pot consolarlos es que a n' ells d' aixó de la
religió també 'n fan de mes y de menos...

Prou 'ns recordém de quan corrian per aquestas montanyas
y al crit de ¡visca Jesucrist! pegavan foch a las iglesias de la
manera més deliciosa...

¿Dirán tambe ara ¡visca Lleó XIII!... sense perjudici de ca-
lar foch als seus decrets?

FANTÁSTICH.

ELLOS per tot arreu. Als reci-
bos, a las facturas, als tituls de
totas classes, devenguín ó no
devenguín interé. Ara última-
ment s' ha disposat que se 'n
ganxin als talonaris dels tea-
tros.

¿Y pensar que 'l govern ens
fa tragar tanta saliva!... ¿Cóm
dimontri vol que 'ns en quedi
ni una gota per enganxar tants sellos?...

Los diaris madrilenyos aquests días están deliciosos.
Dedican columnas y columnas a la mort d' un to-
rero, y en cambi del enfonzament d' una mina a la
provincia de Córdoba, que ha deixat enterrats a set
traballadors, ne donan compte en dugas lineas.

- Ha mort un espasa.
- ¡Dolor profundo!
- Han mort set personas.
- ¿Qué importa al mundo?

Al país de Gales s' ha descubert un pou de una ay-
gua tan portentosa, que fa recobrar la paraula als
muts.

No es pas aixó lo que necesitem a Espanya. Aquí
seria més convenient un pou d' aygua que fés enmu-
dir als xe-raires.

Y per experimentar la seva virtut, podriam comen-
sar per ferla pendre a n' en Romero Robledo y en
Moret.

Noticia de sensació

La pell del toro *Perdigón*.—l' animal que va matar
al *Espartero*—será distribuída entre varis admiradors
del difunt espasa.

¡Admiradors que admiravan l' *Espartero*!

(En aquest mon uns admiran a n' als altres.)

Si admiravan vosaltres al espasa,

¡jo us admiro a vosaltres!

¡Quin espectacle més humillant!... Lo bisbe de la
Habana embestint a n' en Becerra, ministre de U-
tramar, y aquest arrousantse y sense gosar a tornarli
la pilota.

Ara si que podém dir:—¡Cria bisbes, y 't confirma-
rán!

¡Bona l' hem feta!

Ara Alemania 'ns amenassa.

«Si avants de tancarse las Corts—diu lo govern d'
aquell país—Espanya no ha acceptat lo nostre tractat
de comers, queda anulat tot lo pactat fins ara.

¡Son tremendos aquests alemanys quan s' hi posan!

Si 'l nostre pabelló
no queda ben *plantao*...
«esto se arremató
y esto se ha *arrematao*!»

De totas maneras, per nosaltres no estiguín.
Donguin lo tractat per mort, y tan *amichs* com
avants.

Per no anticipar noticias sobre 'ls futurs pressupos-
tos, lo ministre Salvador no assisteix a las Cámaras,
y aqueixa falta de asistencia, en Sagasta l' excusa,
afirmitant que 'l seu nebo: está malalt.

¡Pobre baile!... Ja sé que té. La rosa.

L' altre dia, va escapar-se un pres de la presó de
Barcelona, disfressat de capellá. Per cert que 'l *Ua-*
vero, al veurel passar, va saludarlo, y ab una mica
més li fa l' amistat.

Y davant de uus cassos de aquest calibre ¡en-
cane hi haurá qui s' extranyi de que demaném la su-
pressió de las *sotanas*!

¿Qué diuhén? ¿Que l' agricultura está perduda y l'
industria arruinada?

Donchs ara s' arreglará tot. Llegeixin:

«El señor Maluquer y Vilador trabaja activamente
para que se restablezca el obispado de Solsona.»

Ja ho venhen si 'n son de guapos

certs diputats catalans...

¿Cóm procuran per la industria!...

La industria... dels capellans.

Los moros tot just han satisfet lo primer plasso de
la indemnisió de guerra en moneda curta de pes y
de valor, y ja reclaman que se 'ls tingui consideració,
perque en aquestes moments, lo Sultán no té més quar-
tos ni medis de trobarne.

¿Y donchs, a que quedan reduhidas totas aquellas
ventatjas alcansadas per l' héroe de Sagunto ab l' em-
baixada?

Sempre m' havia pensat lo mateix. Per repartir di-
ners, D. Arseni es lo gran *cagarriero* del sigle; pero
per cobrarne... espérinse sentat, que ara 'ls hi están
fent la cara y després els hi *farán la creu*.

Lo diputat zorrillista senyor Avila ha demanat al
govern que reguli 'l treball de las donas y 'ls neus.

Y ¿saben qué ha contestat lo ministre de Gober-
nació?

«Que ja s' ocupa en resoldre tan important as-
sumpto.»

¿S' ocupa? Magnífich!

Sols falta mirar
si tardará gayre
a desocupar.

Pregunta general del país:

—¿Y donchs, quan cau aquest ditxós Moret?

Resposta nostre:

—Ja fa temps qu' está ajegut a terra, y 'ls qu' es-
tán ajeguts no cauhen.

Per fer economías, en López Domínguez prepara
un ascens de oficials del exercit en massa.

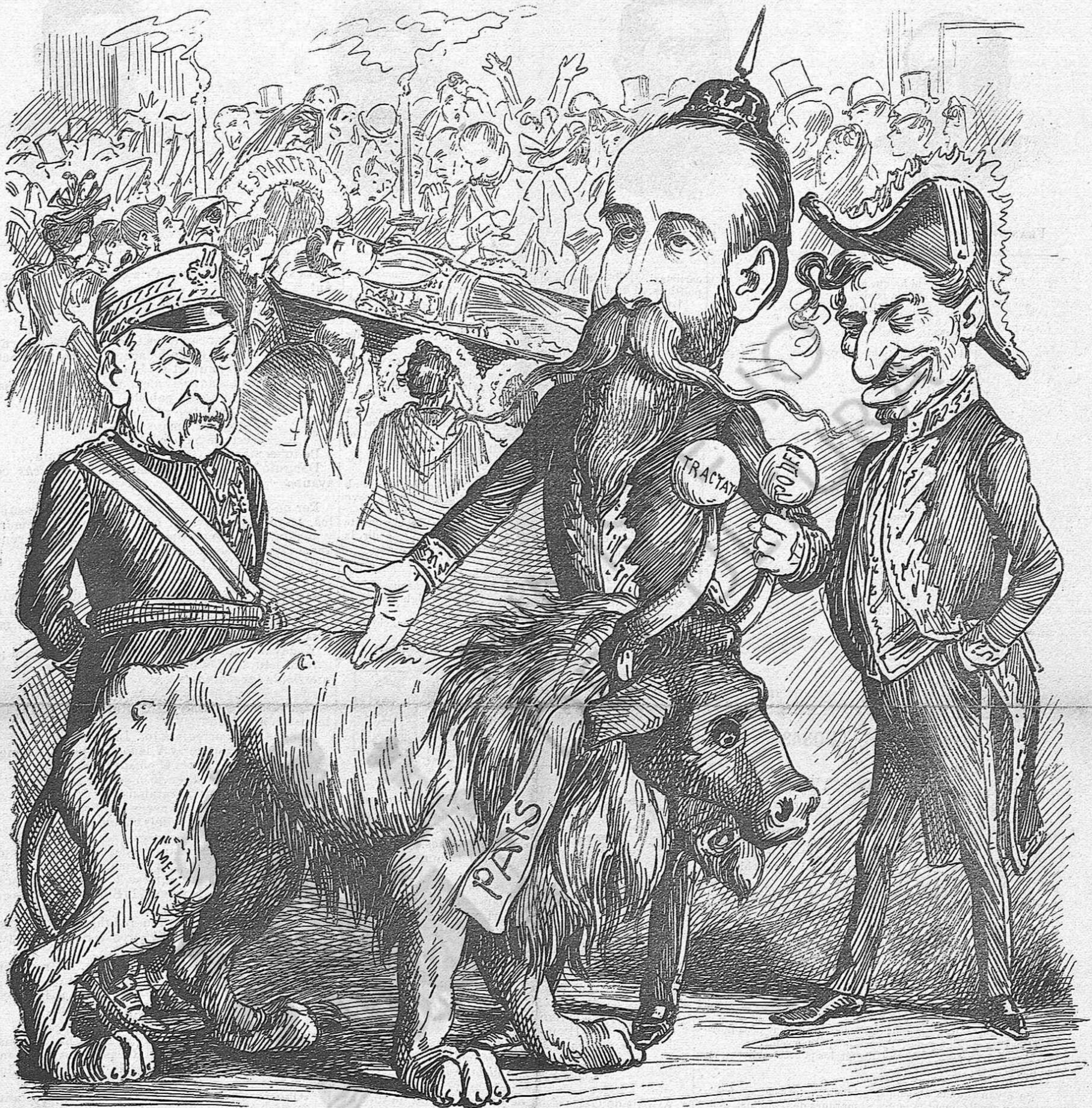
Y pel mateix motiu y per no ser menos qu' ell, en
Pasquin prepara també un ascens en massa, de ma-
rinos.

De aixó se 'n diu en termes ministerials *saltar el*
tapón.

Peró consti que aquesta vegada, cada tap li costará
al país un ull de la cara.

LOS TOREROS QUE MOREN Y 'LS TOREROS QUE VIUHEN

—Lo qu' es nosaltres no 'n tindrem cap de *cojida* ah aquest toro, perque 'l tenim ben embolat.

Los vehins de Martorell van celebrar la festa del Corpus invertint en pans de tres lliuras que repartiren entre 'ls pobres la suma que altres anys solian destinar a la funció religiosa.

Rebin la méva enhorabona 'ls dignes paisáns del Xich de la Barraqueta, ja que, sense necessitat d' entrar a la iglesia, poden alabarse de haver repartit una gran cantitat de *pá beneyt*.

A Burgos un súbdit alemany qu' era protestant, ha ingressat en l' iglesia católica.

Aquests senyors alemanys son alló que 's diu *diabóilchs*.
¿No 'ns poden endossá *amílich*?
Donchs ens endossan católichs.

D. Emilio ha tornat a treure la banya, regalant a n' en Sagasta un exemplar del seu discurs de l' Academia, ab la següent dedicatòria:

«A mi fraternal amigo D. Práxedes Mateo Sagasta, en prueba de cariño y admiración, envío este discurso, en que recuerdo y conmemoro nuestras luchas por los grandes principios, cuya realización y restablecimiento le debe nuestra patria.—Emilio Castelar.»

En Sagasta podrà dirli:

—Fins ara, aquests *principis* absalsa monàrquica, jo me 'ls menjó y tu t' ho miras.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns A. Pit, Un Aficionat, J. Uabrig, Japet Figueras, Nen del Vendrell, J. Casals, Dos Barberillos, Angel Salabert, P. Carreras y A., Perico Mas, Un Arrossaire, J. R. Peus de Gegant, B. Clivellé, A. Escolá, Un Sabaté Afortunat, J. Tous, Heribert Riera, Ney, J. Tomás Matéu, Des Trenca-cantís, Pepet del Ordi, J. G. Padrós, J. R. (a) Gracia, R. Pié, Jaume Padró, Un Aprenent, Joanet Cova, Nin de Tarrassa, B. Roura, Chillet, A. Serra y Ordisi Autapi.—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadáns Pere Búldo, J. Ponsa Perramón, F. R. (a) Grecia, J. Grau Salabert, Ulls de gai, Guizan y Garreta, P. Llasso, Nas de Vicari, J. S. (a) Cap de Cindria, Felip Solé, Climent Piera, J. Bogañá y S., P. Carreras y A., Juan Ico, Joanet Cojal, S. Nau J., Un Arabe, Un Sa-

gristá, J. F. Durán (a) *Rey Nano*, T. y As., Nualart Casas, Paco J., Santiago Falcó, J. Padró y Pere Prats Vila.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá B. B. (Salás): La setmana próxima 'n parlarém.—Ramón Routari: No 'ns acaba de agradar: hi ha poch xistes.—F. Llenas: Está bé.—L. N.: Ho aprofitarém.—Cantor de Catalunya: Idem la composició.—Ramón Lleó: No van prou bé: tindrem present lo que 'ns demana.—P. Giró y B. de V.: Lo quiento es molt vell y 'ls versos no van.—J. R. (Mataró): Ho pensarém.—Japet de l' Orga: Está be y gracias.—R. Lupis: Es fluix.—Joan Fábregas Vilella: Idem.—Diumenge: Idem.—E. Sunyé: Veurem de aprofitar alguna cosa, per més que 'ls versos son algo incorrectes.—Pepet de Vilfranca: L' uba no va; y l' altra es llástima que al final li pudi l' alé.—Un Guerrista: Hi ha motius especials que 'ns obligan a prescindir de dites revistes: de lo qu' envia aprofitarém alguna cosa.—Francisco Comas: Está bé.—J. Sánchez: Mirarém de parlarne.—J. Grau: No va.—T. M. (Arenys): No es de la indole del periódich.—A. Doris: Está molt be.—A. Gumana de Sers: L' article revela bonas condicions; pero encare no es publicable.—F. Bernadós: Va be: 'l publicarém.—J. Usón: Gracias per l' envió: está be.—E. Fábregas: No 'ns agrada prou.—E. Martí Giol: Idem.—M. Badia: Está molt be.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA